

Gabriel
Klimowicz

Nunta

roman de dragoste

CARTEA ROMÂNEASCĂ
2016

Cuprins

Pregătiri de nuntă.....	7
Nunta.....	19
Dragostea cea de toate zilele	56
Clipe fericite.....	62
Negocierea dintre parteneri	68
Bătaia sexelor.....	78
Iubire nevinovată.....	81
Dumnezeu și aproapele	93
Pumnul și banul	98
Testul de paternitate	107
Centură de castitate.....	113
Doamne, iartă-mă!.....	121
Criza unui campion.....	129
Exerciții contra păcatului.....	139
Afaceri cu atracție sexuală	144
Accidente rutiere și medicale	149
Dor pierit în noapte-adâncă	159
Arest la domiciliu	173
Încă un accident.....	178
Iubire de Bamboo.....	186
O afacere romantică	195
Rezolvări balcanice	203
Cinismul ca relație conjugală.....	207
Efectul binefăcător al „pilei”	215
Despărțire nervoasă	219

Incubatorul de îngeri.....	224
O silă ontologică	232
Lumina stinsului amor	240
O groapă de-un cot	258
Căderea lui Rado.....	262
Petrecerea	268
Judecata.....	299
Nunta absolută.....	310

Pregătiri de nuntă

Rado își lega la gât lavaliera când o văzu cu coada ochiului, în oglindă, pe femeia care făcea curat în casă. Era cam de 40 de ani, însă bine întreținută, agilă, fără să fie slabă, cu șoldurile nu prea late, cu o pereche de sâni bogați care de-abia stăteau în hățurile lor. Își scoase lavaliera de la gât și se duse cu pași elastici, înăbușiți de covorul gros, în spatele femeii.

Nevastă-sa făcea duș. Nu ar fi ieșit din baie mai devreme de o oră, pentru că stătea acolo să-și usuce și să-și aranjeze părul, să se machieze, să-și facă unghiile, să se penseze, într-un cuvânt, să îndeplinească tot acel ritual inutil și cronofag. Unde mai pui că de data asta erau invitați la o nuntă. Nu înțelegea de ce nu se duce la salonul de cosmetică, dar nu avea chef să discute acest subiect. Femeia de serviciu care se afla în fața lui era o blondă cu ochi albaștri, cu forme apetisante, dacă știai să i le ghicești prin fusta largă de lucru, din material ieftin. Avea păr bogat, strâns energic în coc, și o talie care începea să se îngroașe. Rado o privea din spate cum stă aplecată ca să scoată o pată din covor. Freca cu o cârpă înmuiată în detergent, și șoldurile i se mișcau ritmic și energic. Își puse palmele mari pe fesele femeii.

Menajera se opri din frecat. Era împietrită. Nu știa ce să facă. Să țipe și să încerce să scape nu-i prea venea. Era un serviciu bun. Plata, excelentă. Nu multe familii o plăteau așa de bine. În plus, doamna îi dădea mereu din hainele ei mai vechi, iar în zilele de curățenie generală, pe lângă bani, primea și de mâncare. Nu era un serviciu căruia să-i dai cu piciorul. Avea trei copii la

școală; pentru ei muncea. Îi era frică să facă pe mironosița, pentru că, drept „răsplată”, putea să nu mai fie primită la muncă. Bărbatul ei câștiga prea puțin ca șofer la o firmă cu o mică rețea de trei magazine în București. Stătea nemișcată. Nu putea nici să răspundă avansurilor stăpânului. Ce ar fi zis? Dar nici să-l refuze nu putea. Conașul era cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse în viața ei. Înalt, brunet, musculos, elastic, elegant, cu o figură de haiduc, cu niște ochi negri, care frigeau. Ioana, menajera, credea că nu există femeie în toate mințile care să-l refuze pe „conașul”.

Rado începuse să-i maseze lasciv fundul. Se proptise cu probatul în ea și simțea deja binecunoscutul val de căldură cum îl invadea.

— Nu se cade..., conașule, îi spuse Ioana cu o voce gravă, încărcată de senzualitate. Îi simțea în dos organul, tare și neașteptat de mare, ceea ce o umplea de uimire, de curiozitate și de dorință.

— Ba se cade, Ioană, să ne simțim bine, că o viață avem. Și trebuie să o împărtășim. Ia vino la tata, zise Rado, și o trase în sus spre el căutându-i gura cu buzele.

Femeia era deja amețită și aproape că nu mai știa de ea. Hainele căzură într-o clipă, dând la iveală un trup alb și cărnos, modelat de nașteri și de munca fizică îndelungată. Rado, puternic, cu pielea smeadă, făcea un contrast plin de erotism. Pasiunea se dezlănțui, acolo, pe covor.

*

Nikita se sculase cu noaptea-n cap și se duse la birou, chiar dacă era sâmbătă, ziua căsătoriei sale. Avea câteva hârtii de semnat și de trimis prin fax. Lumea afacerilor nu se oprea din „aler-gare” în weekend sau pentru o nuntă. Se întâlnise la 8 dimineața cu secretara lui, Sergia. O secretară perfectă. O alesese pentru că era o blondă care arăta ca un top model pentru bikini. În plus

știa engleză și franceză, scris, citit, la nivel avansat. Scria fulgerător la computer cu toate cele 10 degete, ceea ce îi era de folos când avea de dictat scrisori de afaceri. Și, în cele din urmă, era supusă ca o mielușea, și acceptase sexul ca făcând parte din sarcinile de serviciu. Sâmbăta asta era una extrem de tensionată pentru Nikita. Avea de trimis câteva documente foarte importante, de pe urma cărora aștepta o serie de plăți săptămâna viitoare. Relațiile lui de afaceri din guvern îl asiguraseră că va primi circa un milion de euro ca returnări de TVA. Acești bani erau destinați – după ce dădea parandărătul prietenilor lui din executiv – achiziționării de grâu românesc la prețuri modice. Grăul urma să fie trecut prin două firme înregistrate în străinătate, care îi aparțineau, apoi revândut statului român la un preț triplu, de import. În tot acest timp, marfa nu s-ar fi mișcat din portul Constanța, unde era depozitată. Toate aceste tranzacții i-ar fi adus peste un milion de euro beneficiu net, după scăderea șpăgilor care făceau afacerea să meargă. Numai șpăgile și parandărătul erau circa jumătate din afacere.

O găsi pe Sergia la birou. Îl aștepta pregătită, cu computerul deschis și chiloșii curați. Începu să-i dicteze febril documentele. Completă formulare, ștampilă, semnă, astfel încât într-o oră totul era gata. Mai avea ceva timp până la slujba religioasă. Cu automobilul său argintiu, Jaguar XJ Luxury de trei litri, împodobit de nuntă, ajungea într-un sfert de oră. Iar Sergia era incredibil de atrăgătoare. Se apropie de ea ca un om de afaceri grăbit. Era un bărbat nu prea înalt, brunet, cu o chelie destul de pronunțată și o burtică respectabilă, de om prosper. În ciuda aparenței de contabil, de om care își petrece cea mai mare parte din viață în poziția așezat, era animat de dorința de aventură și de o poftă sexuală apreciabilă. Îi plăcea riscul și viața dusă la limită. Frustrările unor afaceri nereușite, umilințele pe care trebuia să le suporte în relațiile lui cu tot felul de oameni, unii dintre ei de joasă speță, renunțarea la mândria de bărbat în beneficiul succesului financiar, lipsa de timp pentru flirturi și o viață sexuală regulată, toate astea

faceau din el un amant pofticios, dar grăbit. În plus, toată tensiunea acelei zile, cu documentele de mare importanță alcătuite pe fugă, și nunta, cu toate grijile ei legate de plăți, și relația cu cei peste 100 de invitați îl făceau să fie încordat ca un arc. Norocul lui că o avea pe Sergia. În timp ce se îndrepta spre ea cu pași hotărâți, se gândea să-i mărească leafa. Acum, că devenea un om înșurat, avea nevoie, mai mult decât orice, de discreția ei.

Sergia îl aștepta zâmbitoare și strălucitoare. Pe tocuri era aproape cu un cap mai înaltă decât el. De multe ori, ca să-l necăjească, îl săruta senzual pe chelie, lăsându-i în joacă urme ușoare de ruj. Intră cu sânii în el și își strecură coapsa plină între picioarele lui. Știa deja ce îl excită mai tare și îi făcea jocul de fiecare dată. Dar Nikita nu avea timp de romantisme și preludii. O apăsă ușor pe umeri, până o făcu să stea în genunchi. Trebuia să se grăbească. Toată lumea, probabil, îl aștepta. Inclusiv preotul. Avea noroc cu fata asta deșteaptă și docilă. Chiar se gândea să-i facă un cadou. „Un cadou de nuntă”, se gândi cinic. Nu putea să se concentreze la ceea ce îi făcea Sergia. Îi veneau în minte tot felul de detalii financiare legate de tortul de nuntă, de plata vinurilor, de dansul din deschiderea petrecerii, de plata orchestrei, cea mai scumpă parte a nunții. Verifica în minte detalii legate de verighete, așezarea la mese a invitaților, succesiunea felurilor de mâncare etc.

Sfârșitul actului veni ca o eliberare. Deja ardea de nerăbdare să ajungă la nuntă. Se duse la baie, se curăță și își aranjă ținuta, care nici nu fusese deranjată prea tare, își sărută secretara pe obraz, îi făcu semn să încuie și o anunță că îi face un „cadou de nuntă” de 1.000 de euro în cont, după care sări în limuzină și porni în viteză spre Palatul Snagov, unde urma să aibă loc ceremonia.

*

Amadeo își aranja cu scuiptat o șuviță rebelă în fața oglinzii. Avea un păr foarte des, de culoarea aramei deschise la culoare, cu accente blonde, în care de-abia intra pieptenele. Îi stătea alandala

și asta îl enerva teribil. Mergea la o nuntă. Fusesse invitată toată familia, dar părinții lui nu voiau să meargă. Era o nuntă prea simandicoasă pentru ei, la Palatul Snagov, și nu aveau bani de așa ceva. În locul lor, Amadeo o rugase pe Maria să-l însoțească. Așteptase cu sufletul la gură. Îi era o teamă cumplită să nu fie refuzat. Fata acceptase. În acel moment, era să explodeze de bucurie.

Maria era o fată subțirică și grațioasă, cu mișcări moi, cu un păr negru, bogat, ondulat natural, care-i cădea în valuri pe spate. Era studentă la arhitectură, design interior, în ultimul an. Amadeo o cunoscuse la o petrecere-monstru, la care participaseră vreo 50 de oameni, organizată de un amic de la Litere de ziua lui. Maria venise adusă de o prietenă. Dansaseră împreună toată seara. Când îi spusese cum îl cheamă, Maria nu râsese deloc, așa cum făceau de obicei cunoștințele sale. Dimpotrivă. Îl privise în ochi cu o seriozitate candidă și îi spusese: „Aha! Deci *amare Deo*, a-L iubi pe Dumnezeu sau iubitorul de Dumnezeu. E un nume foarte frumos!”. Amadeo fusese uimit nu numai de felul în care reacționase la numele lui, dar și de frumusețea și limpezimea Mariei, de stilul ei simplu, direct și delicat în același timp. O femeie frumoasă, dar sinceră. Nu crezuse că există specia asta. O ființă în jurul căreia atmosfera se însufletea și devenea necomplicată, senină și veselă. Avea în ea o puritate pe care o radia în jur, făcându-i și pe ceilalți să renunțe la măști, la disimulări, la jocurile perfide care apar cel mai adesea între oamenii care vor să socializeze cu orice preț. Îi făcea pe toți să devină ei înșiși în preajma ei. Maria nici nu știa că are un astfel de efect asupra oamenilor. Era ca un copil senin și bucuros să descopere lumea, mereu surprinzătoare în frumusețea ei. Amadeo se îndrăgosti cumplit. Vedea uimit cum Maria se bucura de tot ce o înconjura, cum descoperea frumuseți acolo unde el nu văzuse nimic. Îi vorbea despre tablouri, detalii de interior, scări, despre grădina vilei bogate în care se aflau și îi arătase de ce e frumos și cum ar fi putut să fie mai frumos. Vila în care se dădea petrecerea era în

mod evident a unui om foarte bogat, care avusese și ceva gust atunci când își alesese designerul. Maria îi spunea: „Uite, aici e așa și așa. Dar cât de frumos ar fi fost să fie puțin altfel”. Îi descria lucrul, obiectul așa cum și-l imagina ea și se bucura singură, ca și când frumusețea s-ar fi materializat sub ochii lor. Pe urmă începuse să-i explice de ce e viața frumoasă și cât de perfect sunt așezate lucrurile, astfel încât să se completeze într-un tot armonios. Și cum omul trebuie să aibă grijă să nu strice această armonie, pentru că urâtenia se răzbună pe noi, ne face orbi la frumusețe, ursuzi și distructivi, aducându-ne într-o stare care nu ne este proprie. Ne pune în situația de a tânji după starea noastră inițială și ne face să suferim din cauza dorului și a nevoii de armonie și bucurie, ca din cauza lipsei de aer sau a oricărui alt principiu vital. Îl uimi pe Amadeo spunându-i că frumusețea îi este indispensabilă omului, ca și aerul sau apa, și că fără ea omul moare sufletește. Că iadul este de fapt urâtenia absolută, locul care poate fi descris prin lipsa frumosului, iar raiul este frumusețea absolută. Iar noi, oamenii, ne mișcăm între aceste două extreme fiind puși în situația de a alege între ele în fiecare clipă a vieții noastre. Și că totalitatea acestor alegeri ne definește ca ființe umane. Adică omul este, de fapt, suma alegerilor sale.

După petrecere, se plimbaseră până când cerul se luminea la răsărit. Se gândea cu emoție că fusese prima noapte pe care o petrecuse cu ea și spera că vor mai urma și altele. La despărțire îi dăduse numărul ei de telefon. Și, atunci, cu inima bătând să-i spargă pieptul, își apropiase obrazul. Spre surprinderea lui, ea nu îl respinse. O sărutase. Îl sărutase și ea. O fericire imensă îi cuprinsese sufletul. O luă în brațe, o strânse la piept cu toată forța și, strigând din toate puterile „te iubeeeeeeeeeeeeesc”, o învărti nebunește până când văzu că sunt observați de la ferestre. Se despărțiseră fără nicio promisiune.

Acum, când își aducea aminte, îl cuprindea aceeași emoție. A doua zi sunase disperat la telefon, dar nu-i răspunsese. Îl respingea

apelul. Totul păruse atât de simplu, iar ea o ființă atât de neso-fisticată, iar acum nu mai voia să vorbească cu el. Îi dăduse mai multe mesaje desperate și într-un târziu primi și el un mesaj: „Sunt la examen, nu mă mai suna, vino la nouă seara în față la Arhitectură”. Îi veni inima la loc.

Plănuia să o ducă la o terasă unde să mai poată sta de vorbă și să-și petreacă seara împreună. Dar când ieși, Maria era terminată de oboseală. Nu dormise niciun pic pentru că fusese la petrecere, iar apoi avusese acest examen lung cu predare de planșe, care se terminase abia acum și avea nevoie urgentă de somn. Îl rugă să o ducă acasă cu un taxi. Îi dădu un sărut de complezență și dormi în taxi tot drumul până acasă. Când ajunseră, abia reuși să o trezească și să o scoată din mașină. Se prelinse prin portieră trăgând după ea geanta și mapa enormă pentru cărat planșe și intră în casă.

Încercase apoi s-o sune din nou, dar avea telefonul închis. Abia a treia zi reuși să vorbească cu ea. Și, atunci, fusese de acord să meargă cu el la nuntă. Așa că era din cale afară de emoționat și voia să arate impecabil. Nu avea costum, dar avea niște pantaloni negri de stofă și un sacou bleumarin din catifea reiată, o cămașă albă și un papion bleumarin cu picățele de care era foarte mândru. Sacoul avea cotiere de piele care nu mergeau cu nunta. Așa că se chinuise să le scoată, tăind cusăturile cu o forfecuță de unghii. Cusătura lăsase urme în stofă și se cam vedea și de aproape, și de la distanță, dar Amadeo era convins că, pe măsură ce va trece timpul, stofa se va aduna la loc și va asupa găurelele fine ale cusăturilor. Frecă un pic mâneca și văzu că urmele cusăturilor se estompau.

Părul rebel îi stătea alandala, însă acum era la modă să fii ciufulit. Avea însă o șuviță rebelă, care în loc să-i cadă pe frunte, cum ar fi trebuit, stătea în sus de parcă avea un corn de inorog. Pe asta încerca s-o culce, cu scuipat, în fața oglinzii. Ochii lui de un albastru intens și sprâncenele bine conturate, închise la culoare, întregeau un chip de viitor bărbat, cu un nas și o bărbie puternice